

ДВЕТЪ НЕГЪРЧЕТА

Керванътъ отъ черни, ржководенъ отъ единъ бѣлъ, спрѣ въ едно негърско село. Чакаха да имъ донесатъ храни, за да продължатъ пѣтя си по-нататѣкъ въ пустинята — да дирятъ диаманти. Въ негърското село, гдето бѣха спрѣли, за прѣвъ пѣтъ виждаха бѣлъ човѣкъ. Негритѣ отъ кервана разказаха чудеса за ума и способността на своя бѣлъ вождь.

Единъ день, току що бѣ се завърналъ отъ ловъ, бѣлиятъ бѣ посрещнатъ отъ две голи негърчета. Тѣ му се молѣха нѣщо, което той узна чрезъ преводача си.

— Тѣ Ви молятъ, да направите и тѣхъ бѣли, господарю! — каза му преводачътъ. Искатъ да имъ направите магия.

Бѣлиятъ се усмихна на това странно детско желание, помисли малко и каза: „Добре, азъ ще ви направя бѣли, но после да не се разкайвате за това!“

— Нѣма, нѣма, — викнаха на своя езикъ дветѣ негърчета и заскачаха отъ радостъ, загдето ще станатъ бѣли.

Тѣ си представяха, какъ ще стрелятъ като бѣли съ желѣзната прѣчка, която пуща огънь (пушката). И ще ходятъ безъ страхъ на ловъ за лѣвовѣ.

Бѣлиятъ се залови да изпълни желанието на децата. Извади отъ пѣтната си чанта одеколонъ и съ една цевъ имъ духна малко въ гърлото. Почна да пари на децата, сълзи имъ излѣзоха на очитѣ, но тѣ търпѣха, защото знаеха, че ще станатъ бѣли.

— Сега сте вече очистени отъ злия духъ на чернитѣ, — каза имъ бѣлиятъ.

После той намаза лицата имъ съ дебелъ пластъ вазелинъ. Тѣ лъснаха на слънцето.

